

Verksamhetsrapport 1997/98

Innehåll:

Årsmöte och årsmötesexkursion 1997	Sid 1
Övriga exkursioner och föredrag säsongen 1997/98	Sid 3
Föredrag/bildvisning juni 1997	Sid 3
Växtexkursion juli 1997	Sid 3
Septembereckursion 1997	Sid 4
Julexkursion 1997	Sid 5
Påskexkursion 1998	Sid 5
Ang. skötselplanen för Hallands Väderö	Sid 6
Röjning kring ekar på ön	Sid 6
Notiser från 1997/98	Sid 7

Årsmötet 1997

Det 55:e årsmötet hölls lördagen den 2 augusti kl 9.45 vid Sandhamn. Det rådde högsommarväder och ön invaderades av människor, som solade och badade. Bortåt 60 personer deltog i årsmötet där Ricard Jirle invaldes i styrelsen för att överta uppdraget som kassör för Sällskapet från årsskiftet 1997/98 efter Thorild Wulff, som undanbett sig omval. Thorild, som varit kassör sedan 1987, blev kvar i styrelsen som suppleant till 1998 och som kassör till årsskiftet. Många tack till Thorild för uthålligt kassörskap och ett stort välkommen på posten till Ricard.

Årsmötet reserverade högst 5 000 kr som bidrag till kostnader vid röjning på ön på initiativ av Sven Hernborg, som också organiserade verksamheten under hösten 1997. Pengarna ska vara bidrag till kostnader för övernattnig på fyrbostäderna, för båt- och bilresor och mat för den händelse bidrag inte erhålls från annat håll, t ex gratis resor med Väderöbåtarna och fritt logi vid fyren. Intresserade medlemmar inbjöds att medverka i röjningsarbetet. Efter mötet ledde Jan Lannér den traditionella årsmötesexkursionen med start kl 10.30. Temat var skogens utvecklingshistoria.

Årsmötesexkursion 1997

Årsmötesexkursionen den 2 augusti leddes av Jan Lannér. Han utgick från sitt examensarbete vid SLU i Alnarp om skogens utveckling på ön. Deltagarna studerade hur skogen ser ut idag och letade spår av hur den användes förr i tiden. Exkursionen blev höjdpunkten i ett av Jan planerat trestegsprogram. Första steget var en artikel om Jans forskning i NST den 20 juli, skriven av Håkan Palm och illustrerad med flera bilder. Steg två var Jans egen bildvisning på Olympiabiografen i Torekov den 24 juli i kulturnämndens regi. Det tredje steget berättar Jan själv om här nedan:

Exkursionen i anslutning till Sällskapets årsmöte hölls av undertecknad Jan Lannér. Temat för exkursionen var hur människan brukat och danat skogen och träden på Väderön. Ett stort antal, ca 60 personer, hade slutit upp denna varma dag för att ta del av denna sida av öns historia. Rundvandringen tog sin början i skuggan av svarttallarna vid Sandhamnsvikens strand. Där fick vi ta del av hur Torekavs kyrka och innvånare nyttjat ön som betesmark och vedbod. Men framförallt belystes en tidigare inte uppmärksam period i öns historia, det var den på kyrkans initiativ införda ordnade skogshushållningen 1850. Med ordnad skogshushållning menas att man ska sköta skogen för en långsiktig avkastning och framförallt sörja för en god återväxt. Denna skogshushållning infördes som en följd av alltmer omfattande åverkan (olagliga skogsavverkningar) samt ett ökat fårbeta på ön under 1800-talets första hälft. Detta äventyrade skogen och kyrkans framtida inkomst av denna, vilket var orsaken till att kyrkan förutom skogsbruket även reglerar betet på Väderön.

Det var 1850 som det togs beslut på att dela ön i en betesfredad del, Söndreskog, att förbjuda fårbete samt att anställa en skogvaktare för skogens skydd mot fortsatt åverkan. De idag synliga minnena från denna period, 1850-ca 1910 i öns bruk är de planterade kvarvarande barrträden, skogvaktaregården samt stengärdesgården kring Söndreskog.

Efter en konflikt mellan kyrkan och de som ivrade för den då spirande naturskyddstanken kring åren 1910-1915 upphörde den ordnade skogshushållning på ön. Orsaken till konflikten berodde främst på två saker, inplanterandet av räv och avverkning av gammal ek. Räven fördes till ön för att få bukt med det stora antalet kaniner som förstörde föryngring av träden, men räven gick också hårt åt fågellivet. Avverkningen av eken hade främst gått ut över ett antal stora ekar vid Hälledammen och sen stod bl a Kappelshamnseken på tur. Detta anmäldes till domänverket när det stod klart för Sigurd Hallberg, en av de sommarboende på ön, att kyrkan avverkat dessa i en mängd som inte överensstämde med den fastlagda skogshushållningsplanen. Därigenom förlorade kyrkan rätten till att själv få förvalta skogen på ön.

Därefter gick turen till de sista resterna av den sk Pinjeskogen av bok vid biavelstationen. Detta bokbestånd hade en särpräglad karaktär, bokarna var ofta flerstammiga, krokiga, med högt ansatta skivformade kronor och fick troligen sitt namn, Pinjeskogen, av de på ön besökande konstnärerna. I dess omedelbara närhet skådade vi ett annat av skogens minnen av människans bruk av ön, nämligen en av öns hamlade lindar. Dessa lindar utmärktes av en kort grov stam utifrån vars topp ett flertal grenar växte ut vilka fick sin form genom att man tidigare regelbundet hamlade dessa för att få lövhö till kreaturen. Det stora flertalet av öns lindar har idag fantasieggande former som ett resultat av detta bruk, såsom liggande linden och badkarslinden. Efter linden styrde vi stegen till ett av öns många alkärr nämligen det bakom gamla kaféet. På vägen dit, strax innan vi kom fram till Oadammen, passerades ett område som ligger väster om stigen vars bok avverkades på 1860-talet. Boken ersattes med vitgran, denna i sin tur togs ner genom dåvarande stifts jägmästarens försorg 100 år senare. Detta område och Gårdsslätten var de första områdena där boken fick ge vika för mer 'produktiva' barrträd.

Efter en kort men varm promenad längs litorinavallen befann vi oss i alens svalkande skugga. Just detta alkärr vid kaféet var troligen det sista som föryngrades genom lågskogs- eller stubbskottskogsbruk kring 1900, det var då öns äldsta albestånd med en ålder på ca 70 år. Lågskogsbruk innebär att man högg av alen vid marken varefter al skjuter rikligt med stubbskott och sörjer för nästa generation al. Detta sätt av Torekovborna att tillägna sig klenvirke och ved från öns alkärr har sannolikt medeltida anor.

Efter en kort vandring i solen befinner vi oss i Nörreskogs södra kant där vi beskådade tre tidigare vindpinade bokar vilka för 80 år sedan utgjorde Nörreskogs utpost mot söder. Den tidigare öppna marken har sedan tagits över av al och idag återfinns vi skogsbrynet ca 100 meter söder om dessa bokar. Vi besökte sedan en av öns grövsta ekar, troligen med rötter i 1500-talet, idag en ruin, för 80 år sedan fullt vital. För det är med sorg i hjärtat man betraktar detta väldiga trädets sannolikt förtida bortgång, men samtidigt är det intressant för ekens vida krona och lågt ansatta grenar visar hur här måste ha sett ut under en lång tid. För så tät som skogen är idag har den inte varit under denna eke hela uppväxt, att detta är möjligt att säga beror på att ek snabbt reagerar då den får konkurrens om utrymmet och ljuset genom att de yttre grenarna först dör och sedan hela trädet. Detta är en av dagens akuta problem vad gäller naturvården på Väderön.

Rätt som det vi står där kommer ett par hästar galopperande genom skogen, en syn som man kunde möta på Väderön under medeltid fram till ca 1700 då Torekovs kyrka idkade hästavel med 10-15 ston och en hingst på ön. Hästarna gick ute på bete på ön året runt. Det är hästar samt kor, får och ollonsvin som under århundraden med hjälp av yxan och vinden skapat öns särpräglade natur.

Lunchen intogs i solskenet ute på den idag öppna plats som kallas Ravnahult (Korplunden) på en karta från 1808. Då var hela denna plats bevuxen med ca 100-årig bok, som sedan försvann under 1800-talet. Först genom Torekovsbarnas? åverkan under 1800-talets första hälft och sedan, mellan åren 1850 till ca 1900, avverkades boken genom kyrkans försorg för att säljas som famnved på kajen i Torekov.

Exkursionen avslutades med en tur mot Tångakärret. Efter att trasslat oss igenom den tidigare öppna avlånga glänta som gränsar till Tångakärret kom vi fram till Tångakärrets södra kant. Genom ett förtjänstfullt initiativ från Sven Hernborg och frivilliga krafter har denna plats och delar av det ekdominerade Tångakärret röjts och återfått något av sitt forna utseende.

Området med ek hade frihuggits tidigare under 1950-talet. Då genom de som var ansvariga för skötseln av ön, föreståndarna för Kolleberga skogsskola, eftersom ekar redan då hotades att kvävas av den uppväxande alen, rönnen och björken. Det sista målet för exkursionen var platsen vid badkarsslinden, som får mycket av sin karaktär av de tidigare hamlade lindarna. Badkarsslinden utgjorde tidigare gränsen mot den öppna gläntan, idag återfinns man den bakom uppväxande lind, slån och en. Ett av lindens sätt att förny sig kan man se hos badkarsslinden vid vars fot det idag står tätt med stubbskott. Att de lyckas komma upp, trots att linden begärligt betas av boskapen, beror på den nedgång i betetrycket som skedde under 1970- och 80-tal. /Jan Lannér

Övriga exkursioner och föredrag säsongen 1997/98

Under sommaren 1997 arrangerade Sällskapet ovanligt många aktiviteter. Utöver årsmötet med exkursion den 2 augusti visade Sven Hernborg bilder i Torekovs skola den 18 juni och Johan Krook ledde en växtexkursion den 19 juli.

Föredrag/bildvisning juni 1997

Onsdagen den 18 juni höll Sven Hernborg ett föredrag och visade omkring 300 diabilder från Väderön. 35 personer deltog i Sandlyckeskolans matsal. Sven berättade engagerat om bl a geologiska utgrävningar och värdet av gamla ekar för den biologiska mångfalden. En bildsvit om märkliga trädformationer på ön talade för sig själv. Bilder av blommande betesmarker på ön och gödslade och välklippta gräsmattor i Norrvikens trädgårdar belyste kontrasten mellan olika ideal för oss människor. På flygbilder liknar öns betade marker, där korna sparkat upp öppna sandgropar i littorinavallen, en golfbana. Man saknar enstaka stora ekar med utbredda kronor på de betade fälten. Skogsträden står tätt packade och ger från luften ett intryck av slutna regnskog med enstaka trädjättar, som sticker upp över de andra träden.

Växtexkursion juli 1997

Lördagen den 19 juli ledde Johan Krook en exkursion med 20 deltagare, som såg på växter. Överfarten skedde kl 9 med Theodora till Sandhamn i måttlig NO vind. Enskild återresa. Vi gick via Oadammen till Nörre skog och genom Tångakärret till Tången och sedan söderut i Klippträdgårdarna. Exkursionen avslutades kl 14 på vallen vid vägen mellan Fyren och Sandhamn.

Johan inriktade exkursionen på björnbärsarter. Vallin tar i Meddelande nr 43 (Särtryck ur Svensk Botanisk Tidskrift 1976) upp *Rubus Corylifolius* (gruppen krypbjörnbär) och nämner inom den tre arter, bl a *R. wahlbergii* på lilla diabasgången. Övriga arter Vallin nämner är: *R. insularis*, luddbjörnbär, *R. lindebergii*, klobjörnbär, *R. necessis*, skogsbjörnbär, *R. plicatus*, sötbjörnbär, *R. polyanthemus*, blomsterbjörnbär, *R. radula*, raspbjörnbär och *R. scanicus*, skånebjörnbär.

Mest sällsynt i Sverige är blomsterbjörnbär, som finns vid den igenväxta stigen till Hannelund lite söder om "Liggande linden". Johan hade märkt ut platsen i förväg. Arten har stora klasar med glest sittande blommor. Blomning och fruktsättning är sen. Vi såg den i blom. Luddbjörnbär fann vi i Tångakärret.

På litorinavallen utefter vägen mellan Sandhamn och fyren växer *Rosa rugosa*, vresros, som kommer från Ostasien. Den måste röjas eftersom den sprider sig ohämmat. På ön finns också *R. canina* (som i Mossbergs "Den nordiska floran" kallas stenros), *R. dumalis*, nyponros och *R. villosa ssp mollis*, hartsros.

Floran på strandängarna mellan Stora och Lilla Tånge studerades bl a frossört, som använts mot varannandagsfrossa och vecketåg till oljelampor. Hjärtstilla, kärntistel, stinksyska och brännässla växte tillsammans på näringsrik mark. Nässelsnärjan vindlade sig kring växterna. Stagg är ett blågrönt, segt gräs som innehåller kisel och ratas av fåren liksom tulkört. Tillsynsmannen, som var med i vår grupp, hittade ett dött, svart lamm och tog hand om öronmärkningen. Det var det första döda betesdjuret för året. Dödsorsak okänd. Vi såg får äta av odört, som anses mycket giftig. Men djur brukar veta vad de tål att äta. Förra året fann Johan hundratalet manshöga ulltistlar vid Christianshamn. I år fanns bara några få och små exemplar av denna sällsynta art, som hästar gärna äter.

Efter en paus för kaffedrickning ägnade vi vårt intresse åt floran i Klippträdgårdarna (amfibolityggen), som röjdes förra våren (1996). På fuktiga ställen växte olika myntor, spikblad, strandklo och vattenmåra. På torrare platser trivdes darrgräs, bockrot och spåtistel. På vissa röjningsytor var det massförekomst av vanligt kungsljus. Små rågplantor växte glest på röjningsytorna liksom i fjol. Rågen är avsiktligt sådd där för att ta upp kväve ur marken. Då frodas inte tistlar och nässlor lika bra. Får betar rågen och sprider (fördelar) näringen över större ytor.

I viken mot Stora Måseskär fanns några vadare såsom kärrensäppa, kustsäppa, drillsäppa och större strandpipare. Vi letade särskilt efter luden johannesört, som vi fann i små, ännu ganska outvecklade exemplar. Däremot lyckades vi inte hitta marrisp (*Limonium vulgare*) och strandmolke (*Sonchus palustris*) vid Stora Måseskär. Marrisp äts gärna av får. Några enstaka exemplar av strandmalört fann vi som tröst.

Efter exkursionen letade John, Johan, Sven och Harald lite mer efter hallandsmarrisp och strandmolke. Sten Selander hittade strandmolke där på 1940-talet (ej sedd av Vallin). Är du botaniskt intresserad och/eller gör ovanliga växtfynd på Hallands Väderö så hör av dig till Johan Krook.

När vi återkom till bryggan vid Sandhamn var båttrafiken omdirigerad till bryggan vid Kappelhamn. En bidragande orsak till detta var sannolikt ett missöde vid vår landstigning på bryggan i Sandhamn i den nordostliga vinden. En person, som skulle delta i vår exkursion, snubblade vid relingen och föll. Han lyckades få ut armarna och blev hängande mellan båt och brygga. Innan hjälpare fick upp honom, klämdes han och ådrog sig skador och måste återvända med båten tillsammans med personligt sällskap för att söka sjukhusvård. Övriga exkursionsdeltagare hade redan hunnit en bit in på ön, när olyckan inträffade, och fick inte kännedom om händelsen förrän i efterhand. Sällskapet beklagar djupt det inträffade.

Septemberexkursion 1997

Septemberexkursionen lörd den 20/9 1997 handlade om geologi. Leif Carsrud ledde exkursionen, som var en fristående uppföljning av hans vårexkursion med Bjäre Naturskyddsförening den 23 mars. Håkan Vigerlöf refererade den exkursionen i Meddelande nr 61 sidan 15 (samma som Bjäre Natur nr 1 1997, tema Väderön).

Vid Saltpannan studerade vi den 350 miljoner år gamla diabasen som är hård och hållfast och som ger tydliga rundhällar. Isräfflorna vittrar dock bort på ca 100 år trots att saltvatten genom sin buffrande förmåga skyddar den mot vittring.

Ådergnejsen är 950 miljoner år gammal enligt geologer i Lund, 1 250 miljoner år enligt göteborgsgeologerna. Det fanns en västsvensk bergskedja där ådergnejsen vid Christianshamn låg 2 500 meter under landytan. Bergskedjan eroderades på 300 miljoner år.

I Klippträdgårdarna vid Tången studerades amfiboliten, som är en misshandlad (omvandlad) gnejs. Den vittrar lätt och så kallad klotvittring ger mönster, som liknar ringarna i en tvärskuren lök. Vackra exempel på klotvittring finns på många stenar, särskilt långt ut på Store Tånges västsida.

Amfibolit och diabas innehåller samma grundämnen men mineralen skiljer sig åt. Både amfibolit och diabas är svarta och kallas grönstenar. Diabasen får brun vittringshud. Nära Tången korsas diabas- och amfibolitgångar. Sådana "korsningar" kan också studeras vid varmbadhuset i Torekov och på Badeskär. Efter de senaste röjningarna syns nu både amfibolit- och diabasryggar bättre.

Vid klippstranden några hundra meter sydost om fyren beundrade vi en storslagen häxkittel med en stenpelare (rauk) mitt i.

Julexkursion 1997

1997 års julexkursion, den nionde tillsammans med Bjäre Naturskyddsförening, inställdes på grund av blåst. Det är första gången på dessa år, som vi inte kommit över till ön på annandag jul på grund av dåligt väder. Vi hoppas på bra väder igen vid 10-årsjubiléet 1998. Annandagen 1996 bjöd ju ett hundratal exkursionsdeltagare på strålande vinterväder; kallt men stilla och med begynnande isläggning. Trots blåst och regndis kom, i det för årstiden ovanligt milda väder, som dominerade in i februari 1998, efterhand bortåt 25 personer till hamnen i Torekov. Bland dem fanns en grupp med japaner. Den ansvarige skepparen hade då redan meddelat sitt beslut att inte ta några risker genom att transportera oss till ön. Det blåste omkring 15 m/s och väderlekstjänsten i såväl Sverige som Danmark varnade för ökande vindstyrka framåt dagen. Vid hamnen i Torekov såg det inte så blåsigt ut men vattenståndet var ganska högt och ett par unga damer, som kom från Halmstad, nämnde att blåsten låg på mycket mer där på andra sidan Laholmsbukten. Väderötrafiken har bara en båt i Torekov under vintern och kustbevakningen har inte någon båt alls där längre. Om motorhaveri eller något annat oväntat skulle inträffa, finns alltså ingen hjälp nära till hands.

Påskexkursion 1998

Påskvandringen den 12 april tillsammans med Bjäre Natur lockade, trots mulet och lite småkallt väder, bortåt 40 personer i alla åldrar till ön. Sven Hernborg guidade deltagarna till platser i Nörreskog, där han tillsammans med medhjälpare i september röjde stigar och gläntor kring hamlade lindar och medelålders ekar. Ett stort och till synes gott jobb har utträttats, vilket kan förlänga de frilagda ekarnas liv några årtionden. Vitsippor hade slagit ut och på diabasryggen fanns gulsippor och gullvivor i knopp. Vi såg vätteros, skogsbingel (som på 100-lappen) och nunneört. Vid Klippträdgårdarna drack vi kaffe och gladde oss åt det efter röjningen 1996 åter öppna landskapet. Vinterståndare av kungsljus bildade en palissad mot havet i norr och hararnas päls skimrade fortfarande i vitt. Även bland amfibolitklipporna fann vi gullvivor i knopp och enstaka blåsippor.

Vid ett återbesök på platsen den 10 maj blommade mängder av gullvivor och åtskilliga orchidéer i Klippträdgårdarna. Röjningen har verkligen satt fart på dessa arter. Får se om de får vara i fred för får, som också gillar dessa rara örter.

Ang. skötselplanen för Hallands Väderö

Hur har det gått med skötselplanen för naturreservatet Hallands Väderö?

I slutet av april kontaktade jag Kent Ljungberg och planeförfattaren Christer Persson vid Skåne läns miljöenhet i Malmö för att kontrollera läget. Med Kent talade jag mest om fyrbostädernas framtid. Christer meddelade att länsstyrelsen samordnar arbetsmaterialet för flera skötselplaner och att detta arbete bör vara färdigt i maj. Naturvårdsverket har, i enlighet med kommande direktiv, krävt en minskning av planens omfång till att enbart omfatta målen. Detaljer tas med i ett skötselavtal med kyrkorådet och eventuella arrendatorer. Planen kommer att utställas på "kommunens anslagstavla" och annonsering sker i lokalpressen. När du läser detta bör presentationen vara klar eller i en avslutningsfas. Det omfattande material om Hallands Väderö, som Christer har ställt samman, kommer att bevaras. Sannolikt läggs det ut på Internet, vilket länsstyrelsen har datorteknik för att klara. Det är vår förhoppning att planen ska fungera väl och främja vården av öns kultur- och naturmiljöer utan att alltför mycket begränsa människors möjligheter att vistas där. Om planen verkligen är färdig till vårt årsmöte, kommer vi att informera om den då. /John Henrysson

Röjning kring ekar på ön

Med tillstånd från Länsstyrelsen i Skåne län och från kyrkorådet i Torekov ledde Sven Hernborg ett idéellt röjningsarbete kring medelstora ekar i Nörre skog och utefter en del igenväxta stigar. Bland de medverkande fanns t ex Harald Johansson, Nisse Eriksson, Lennart Ploman, Lena Göransson, Gunilla Abrahamsson, Berndt Landén, Måns Ekander och Jan Lannér. Några resultat av arbetet kunde vi se redan under septemberexkursionen då arbetet pågick med avbrott för medverkan i exkursionen. Bjäre naturskyddsförening och SHVN har bidragit med pengar till materiel och mat. En plan för uppföljning under en 10-årsperiod håller på att upprättas av Sven Hernborg, som inventerat träd under våren 1998.

Notiser från 1997/98

Ordförande i Torekovs kyrkoråd är numera Åke Hagwell.
Tillsynsmannen på ön heter Mikael Haraldsson.

Söndagen den 20 juli var det **sommargudstjänst på ön**. Göran Rosman höll predikan med barndop i havet vid Kappelhamn.

John Kraft, författare till flororna över Kullaberg, Falsterbonäset och Landskrona kommun, har avlidit i maj, 85 år gammal. John ledde vår årsmötesexkursion 1988.

Den 16 juni hade **Hallandsposten** ett **helsidesreportage** med många bilder om HVSS:s (Hallands Väderös Segelsällskap) verksamhet på ön. Sällskapet bildades 1967 med syfte att ta tillvara seglarnas intressen på ön. Ordförande är Sven-Åke Möller i Halmstad. (Text: Annette Melin. Bild: Thomas Johansson).

Den 4 augusti gjorde samma tidning en **intervju med Rita Olofsson**, som står för kaféet på ön. Artikeln infördes den 5:e. (Text: Cicki Gustafsson. Bild: Christel Lind). Samma dag direktsände **Radio Halland** från Torekov och Väderön. Kim Olofsson intervjuades vid Ulagapskärret och berättade även om bröllop vid liggande linden, där han själv vigdes. (Reporter: Göran Frost).

Föreningen Torekov för kultur och miljö utsåg sommaren 1997 **Anna-Lisa Stefansson till pristagare** för bl a hennes föredömliga sätt att sköta fyrbostäderna på Väderön och uthyrningen, ett omdöme som SHVN helhjärtat instämmer i. En artikel i NST den 20 juli beskriver Anna-Lisas insatser. (Reportage: Eva Killberg).

I **Bjärebygden 1997** finns en artikel av Anna-Lisa Stefansson om "Människorna vid fyren. Fyrplatsen på Hallands Väderö 1884-1965". Den är på 17 sidor med sju fotografier, varav sex visar personer, som det berättas om. Anna-Lisas dotter Bodil Kollberg har varit med och intervjuat olika personer med minnen från fyren och människor kring den. Artikeln avslutas med en vädjan "Har du bilder, dokument, minnen eller berättelser om livet på Hallands Väderö? Anna-Lisa Stefansson och Bodil Kollberg i Torekov fortsätter sökandet om information om alla dem, som bott på ön och skulle uppskatta om du hörde av dig." Anna-Lisa och Bodil berättar om människorna vid fyren efter vårt årsmöte den 4 juli 1998.

En annan artikel i **Bjärebygden 1997**, "S:ta Thora övergavs för en engelsk lady" av Bertil Wulff, har indirekt anknytning till Hallands Väderö. Den handlar om det nya kyrkobygget i Torekov efter branden 1858. Författaren nämner dock inget om kopplingen mellan församlingen och Hallands Väderö t ex om den hade någon ekonomisk betydelse vid byggnationen.

För andra året i rad arrangerade Båstads Kommun och Båstad Bjäre Hälsoråd en "**Hälsa på alla**"-vecka. SHVN inbjöd till vandring på Väderön i samband med påskexkursionen den 12 april 1998, som en upptakt till hälsoveckans "officiella" start i Torekov och Västra Karup den 15 april.

Väderön i Mitt i naturen i TV2. Den 18 februari 1998, mitt under sportlovsveckan i Skåne och olympiaden i Nagano, sändes ett reportage om den vilsekomna valross, som en tid höll till på stranden vid Åsa i Halland. Jan Danielsson, som 1995 invigningstalade vid öppnandet av muséet på ön, var på plats i Åsa. Han anknöt till tidigare kända valrossförekomster i svenska vatten, vilka under detta sekel bara uppgår till två. Den ena av dessa valrossar påträffades påskafton 1939 på Svarteskär vid Hallands Väderö av Julius Johansson och hans då 25-årige son Esaias, som efter många år till sjöss och flera somrar inom väderötrafiken, bodde som pensionär i Torekov till sin död den 4 april i år. Jan Danielsson läste ur en artikel i Fauna och Flora från 1940 (Häfte 1 s 18 ff), som skildrar händelser kring denna valross. Beskrivningen baseras på ett brev från doktor Emil Ahlström i Torekov (som då var jakträttsinnehavare på Hallands Väderö) till professor Bertil Hanström i Lund, som var medredaktör till Einar Lönnberg i Fauna och Flora. Torekovsborna försökte först fånga och sedan skjuta valrossen, som dock undkom. Senare sågs den vid Kullen och vid tyska Östersjökusten, där Hagenbecks Zoo försökte få det ståtliga djuret infångat utan att det lyckades. TV Aktuellt har följt "Åsa-valrossens" vidare öden under våren. Den 21 april 1998 meddelades att valrossen skadeskjutits med hagelgevär i Ålesund i Norge. Den 5 maj befann sig "Burre", som valrossen nu döpts till, i Bodö. Han var vid god hälsa och sannolikt på väg hem till Norra Ishavet.

Jan Danielsson dök upp i TV2 igen den 26 februari (och i två repriser), då på plats i Torekov, som gäst hos väderöalskaren Jesper "Aspegren mitt i maten" med kocken Rickard Nilsson (utsedd till årets krögare 1997). Kanske Jesper kommer på idén att göra en picknick till Väderön någon gång. I programmet tillagades vildsvinskarré. Kan vildsvin bidra till förnygring av bokskog på ön och samtidigt bli en lokal råvara för de välrenommerade gourmetrestaurangerna i Torekov?